Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 938 van 11 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, op 8 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 november 2022 België binnen in het bezit van haar identiteitskaart en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 11 juli 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (…) 1993 in Bujumbura. Op (…) 2014 kreeg u een zoon. Uw zoon, A(…) I(…) B(…), verblijft momenteel in Bujumbura. Op (…) december 2020 trouwde u met A(…) M(…). Uw echtgenoot heeft de Congolese nationaliteit. Hij verblijft momenteel in Bujumbura. U was zwanger van hem tijdens uw reis naar België. Uw tweede zoon, I(…) B(…) U(…), werd in België geboren op (…) 2023.

U verliet Burundi voor een eerste maal in op 16 mei 2015 en reisde samen met uw moeder, uw zus, uw kind en uw twee broers naar Rwanda. U meldde zich daar aan als vluchteling omwille van het politiek klimaat in Burundi. U had geen persoonlijke vrees in Burundi op dat moment. U keerde terug naar Burundi op 14 februari 2020. De documenten van uw erkenning als vluchteling in Rwanda werden bij binnenkomst in Burundi afgenomen.

Bij uw terugkeer naar Burundi werd uw gezin verdacht van banden met Rwanda vanwege uw accent en de taal van uw kind, die Kinyarwanda zou spreken. Buren vroegen waarom u gevlucht was en met welke opdracht u terugkwam. Uw vader bevestigde echter dat u van Burundi was. Op 27 september 2020 overleed uw vader. Enkele maanden later, op 22 december 2020, werd u met uw broer A(…) en zus J(…) door zes Imbonerakure meegenomen naar een raamloos gebouw. U werd mishandeld en ondervraagd over uw banden met Rwanda. Na een week werden u en uw zus vrijgelaten, maar uw broer bleef achter en werd later vermoord. Op 28 maart 2021 kreeg uw moeder een anonieme oproep over uw broer, die bij aankomst in het ziekenhuis al overleden bleek. Kort daarna besloot uw familie samen te blijven. U verhuisde op 9 april 2021 naar Ngagara, maar bleef daar onder dreiging. De Imbonerakure ondervroegen u regelmatig en bezochten uw huis minstens één keer. U leefde in constante angst.

U verliet Burundi legaal per vliegtuig met uw eigen paspoort op 17 oktober 2022 samen met uw zus en uw neefje. U reisde naar Servië en vervolgens naar Bosnië en Kroatië, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 31 oktober 2022 maar de procedure nooit afrondde), Slovenië, Italië, Frankrijk, Zwitserland, Duitsland en Luxemburg om op 14 november 2022 te arriveren in België. U verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op diezelfde dag.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) uw identiteitskaart, (2) de geboorteakte van uw zoon, (3) een kopie van uw paspoort dat geldig was van 12.06.2012 tot en met 12.06.2017, (4) uw huwelijksakte, (5) de overlijdensakte van uw broer A(…), (6) een getuigenis van S(…) H(…), klinisch psycholoog-seksuoloog en (7) twee foto's van het graf van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voor uw verzoek om internationale bescherming, beroept u zich op een vrees voor vervolging door de Imbonerakure in Burundi. Na uw terugkeer uit Rwanda werd uw familie verdacht en geviseerd. U werd in 2020 ontvoerd en mishandeld; uw broer werd vermoord. Nadien bleef u onder dreiging en leefde u in voortdurende angst.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uw asielrelaas kan als ongeloofwaardig worden beschouwd omwille van het feit dat uw verklaringen uiterst weinig doorleefd overkomen.

In de eerste plaats dient er op gewezen dat u zelf allerminst over een politiek profiel beschikt waardoor u de aandacht van de Burundese autoriteiten op u zou vestigen. U bent zelf geen lid van een politieke partij of heeft nooit aan enige politieke activiteiten deelgenomen (vragenlijst CGVS, dd. 02.12.2022, punt 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u zelfs dat u geen enkel interesse heeft voor politiek (NPO dd. 25.02.2025, p. 6). Zodoende weet u allerminst enige persoonlijke politieke betrokkenheid aan te tonen wat er voor zou zorgen dat u onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten.

U weet vervolgens niet aan te tonen hoe u onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten. Uw relaas komt uiterst vaag en weinig doorleefd over. U verklaart naar Rwanda te zijn vertrokken in 2015 en

ervoor geen persoonlijke problemen te hebben ervaren. U keerde terug naar Burundi op 14 februari 2020. Hierna werd u ervan verdacht Rwandees te zijn en met een bepaalde opdracht als spion terug naar Burundi te zijn gekeerd. Uw buren dachten dat u en uw familie van Rwanda kwamen. Echter wanneer er wordt gevraagd welke buren dit precies waren repliceert u dat u hun namen niet kende en dat uw vader dacht dat het de buren waren die jullie beschuldigden. U weet niet precies hoe de informatie tot bij de Imbonerakure geraakte. Uw vader kon aantonen dat jullie van Burundese afkomst waren en u kende geen andere problemen met de autoriteiten tot aan de dood van uw vader op 27 september 2020 (NPO dd. 25.02.2025, p. 10-11). Uw onwetendheid over hoe u op de radar kwam van de autoriteiten, en zij er u van verdachten spion te zijn, komen dermate weinig doorleefd over, dat er aan uw vervolgingsfeiten geen geloof meer kan worden gehecht.

Wat betreft de door u aangehaalde detentie weet u evenmin te overtuigen. Omtrent deze detentie blijft u steken in uiterst vage verklaringen. Op 22 december 2020 kwam de Imbonerakure u, uw zus en uw broer uit uw huis halen en brachten jullie naar een onbekende plaats. Wanneer er wordt gevraagd naar waar ze jullie brachten of hoelang jullie onderweg waren, weet u het niet meer. U werd een week vastgehouden in een ruimte zonder ramen of deuren samen met vele andere mensen die u niet kende. Wanneer er wordt gevraagd wat er die week gebeurde repliceert u dat u mishandeld en ondervraagd werd. Vervolgens wordt er gevraagd wat ze u precies vroegen. U repliceert dat ze bleven zeggen dat u met een opdracht was teruggekomen uit Rwanda en dat ze wilden weten welke (NPO dd. 25.02.2025, p. 10-11). Er werd u meermaals de kans gegeven om te vertellen wat er precies is gebeurd een week lang en u komt niet verder dan dat u gevraagd werd met welke opdracht u terugkwam uit Rwanda en dat u mishandeld werd. Uw verklaringen omtrent de week gevangenschap komen dermate vaag en weinig doorleefd over dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw relaas omtrent uw vrijlating evenmin weet te overtuigen. U werd vrijgelaten op vraag van uw broer. Uw broer werd mishandeld en de Imbonerakure zei dat ze u en uw zus gingen verkrachten. Uw broer zei dat hij de waarheid zou zeggen indien jullie zouden worden vrijgelaten. U en uw zus werden met een wagen teruggebracht naar de universiteitsbuurt, niet ver van waar jullie woonden. Het feit dat u en uw zus zelf verdacht werden van spionnen te zijn staat haaks op het feit dat de Imbonerakure jullie na een week te hebben vastgehouden zomaar laten gaan omdat uw broer beloofde enkel dan de waarheid te vertellen. Het feit dat zij u vrijlaten zonder enige voorwaarden is weinig compatibel met de verdere vragen van de Imbonerakure, die hetzelfde luidden als voor de dood van uw broer. Hierdoor verliest uw relaas verder aan geloofwaardigheid.

Ook omtrent de latere bezoeken van de Imbonerakure weet u niet te overtuigen. De Imbonerakure kwam later nog eenmaal naar uw huis om dezelfde vragen te stellen: "Zijn jullie Rwandees". Deze vraag kregen jullie ook van buren, personen die u tegenkwam en personen met T-shirts van CNDD-FDD (NPO dd. 25.02.2025, p. 10-11). Het feit dat u, wanneer er gevraagd wordt wat de Imbonerakure juist wilde van u, niet verder komt dan " Ze bleven zeggen dat we met een opdracht waren gekomen en ze wilden weten welke" terwijl u meermaals in aanraking kwam met de Imbonerakure, gevangen genomen werd, dat uw broer werd vermoord en u en uw zus werden vrijgelaten ondergraven uw beweerde vervolgingsfeiten verder.

Er dienen verder nog frappante tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen het relaas van u en dat van uw zus, wat verder uw geloofwaardigheid ondergraaft.

- *Jullie zijn tegenstrijdig omtrent de gebeurtenissen vlak na jullie vrijlating uit detentie. U verklaart dat u nadat u met de auto naar de universiteitsbuurt in Bujumbura te voet naar uw eigen huis bent gegaan. Uw zus ging het huis van jullie ouders. Er wordt ter bevestiging gevraagd of jullie zeker niet naar hetzelfde huis gingen na jullie vrijlating. U repliceert met "Zij is naar de woning van mijn ouders gegaan, en ik naar de mijne" (NPO dd. 25.02.2025, p. 12). Uw zus daarentegen verklaart dat jullie samen naar het huis van uw zus zijn gegaan. Er werd aan uw zus ter bevestiging gevraagd of jullie weldegelijk samen naar het huis van uw zus gingen. Ze repliceerde met "Ja" (NPO (…) dd. 25.02.2025, p. 12). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

- *Jullie zijn tegenstrijdig omtrent de gebeurtenissen na deze detentie. Waar uw zus verklaart dat na jullie vrijlating zij niet minder dan twee keer per week langskwamen (NPO (…) dd. 25.02.2025, p.13) en zij na jullie verhuis nog ongeveer vijf keer bij jullie thuis kwamen. Dit terwijl zij verklaart in die periode altijd te hebben samengewoond met uw zus (NPO (…) dd. 25.02.2025, p.14). Deze beweringen komen allerminst terug in uw verklaringen. U verwijst namelijk slechts naar één enkel bezoek van de Imbonerakure na jullie verhuis (NPO dd. 25.02.2025, p.13). Aangezien jullie steeds samen woonden ondergraaft het verregaand dat uw zus niet dezelfde frequentie van deze bezoeken naar voren zou brengen.*

- *Jullie zijn tegenstrijdig omtrent de omstandigheden in detentie. Uw zus verklaart dat er water voorzien was tijdens deze detentie maar niet altijd brood (NPO (…) dd. 25.02.2025, p.11). U daarentegen verklaart dat*

u gedurende deze detentie van een week nooit gegeten te hebben (NPO dd. 25.02.2025, p.11). Gezien de ernst van deze beweringen ondergraaft deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid verder.

Voorts versterkt het feit dat u besloot vanaf de luchthaven van Bujumbura te vertrekken met uw eigen paspoort dat in 2022 – nadat u problemen ervaarde met de Burundese autoriteiten – werd uitgereikt, terwijl u een voortvluchtige bent die gezocht wordt door de Burundese inlichtingendiensten, de overtuiging van het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingen waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest in Burundi. U verklaart dat uw moeder alles had gedaan zodat u Burundi kon verlaten, inclusief uw paspoort. Echter verklaart u evenwel dat het uw eigen authentiek paspoort is. Wat daarbij zeer opmerkelijk is, is het feit dat uw paspoort werd uitgereikt net na de feiten waarvan u verklaart dat ze de reden zijn waarom u in Burundi zou vermoord worden. Het is weinig aannemelijk dat u als gezocht persoon onmiddellijk na de feiten een paspoort gaat aanvragen – al dan niet met de hulp van uw moeder – en deze ook verkrijgt en er het land mee verliet. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u verklaarde dat u wel degelijk gecontroleerd werd op de luchthaven (NPO dd. 25.02.2025, p. 7-8). Het loutere feit dat u in staat bent Burundi legaal te verlaten onder uw eigen identiteit is onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging wat u betreft. Het Commissariaat-generaal kan geen geloof hechten aan het feit dat de Burundese autoriteiten een persoon die gezocht wordt omdat zij ervan verdacht wordt spion te zijn zouden toestaan hun grondgebied te verlaten.

In elk geval dient te worden vastgesteld dat u tot oktober 2022 in Burundi hebt gewoond en dat de problemen die u beweert te hebben gehad met uw autoriteiten, niet geloofwaardig werden geacht (zie hierboven). Gelet op het voorgaande en aangezien de problemen aan de basis van uw verzoek om bescherming niet werden bewezen, dient te worden vastgesteld dat niets in uw profiel een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi kan aantonen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) Uw identiteitskaart, (2) de geboorteakte van uw zoon, (3) een kopie van uw paspoort dat geldig was van 12.06.2012 tot en met 12.06.2017, (4) uw huwelijksakte, (5) de overlijdensakte van uw broer A(…), (6) een getuigenis van S(…) H(…), klinisch psycholoog-seksuoloog en (7) twee foto's van het graf van uw vader. Er dient opgemerkt te worden dat de eerste vier van deze documenten geen gegevens bevatten die ter discussie staan. Evenmin bevat het elementen die uw vrees voor vervolging kunnen aantonen. Over de overlijdensakte van uw broer A(…) dient te worden opgemerkt dat de context waarin u beweert dat uw broer is overleden, niet af te leiden valt uit dit document. Een dergelijk document dient te worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Over de brief van uw psycholoog S(…) H(…) dient te worden opgemerkt dat uw psychologe stelt dat u posttraumatische klachten heeft door traumatische ervaringen die u meemaakte in Burundi en Rwanda alsook uw reisweg naar Europa. Het doet echter geen uitspraken over uw vermogen om te vertellen over uw asielmotieven of redenen van vertrek uit Burundi. Het attest geeft nergens aan hoe hiermee rekening kan gehouden worden. Er dient ook te worden opgemerkt dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt van de gebeurtenissen in uw thuisland of uw vrees voor vervolging. Een psychologisch attest dient gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging, hetgeen hier niet het geval is. Over de foto van het graf van uw vader dient opgemerkt te worden dat deze geen bewijskracht heeft en eveneens zou moeten worden vergezeld door geloofwaardige verklaringen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 27 februari 2025. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2025 werden mee in rekening genomen bij het nemen van de beslissing. Dit betreft louter minieme correcties in de details van uw relaas die niets afdoen aan uw verklaringen als een geheel en zodoende evenmin aan de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst van die aard is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus "Burundi: veiligheidssituatie" van 14 februari 2025 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._veiligheidssituatie_20250214.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil

national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende "hardliners" van het regime.

Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid.

Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de Verenigde Naties melding van een "inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten".

Hoewel het overheidsgeweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten.

De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties.

De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook geviseerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden geviseerd.

De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap.

Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een "schijnbare rust". Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Iteka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Iteka registreerde, omvat ook slachtoffers van niet-politieke misdrijven.

Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen.

Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeessprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden.

Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie…) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking…).

Eind 2024 boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden. De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de re-integratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen.

Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie.

Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024 te raadplegen op de website https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.letraitementreserveparlesautoritesnationalesaleursressortissantsderetourdanslepays20240621.pdf) van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi.

In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezen naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese regering na de crisis van 2015 en het groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad.

Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blijk geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotingssancties tegen de Burundese regering op en schafte gerichte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort.

Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gericht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedenigreerd. De krant Journal Iwacu meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land".

Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de Service national de renseignement burundais (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gericht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD.

De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezen uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezen die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden.

Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7 refoulements van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen gerepatrieerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatrieerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR.

Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaat-generaal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft.

Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als "Police de l'air, des frontières et des étrangers" (PAFE)), die zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique.

Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezen die terugkeren.

Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer.

De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en re-integratie.

Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten

wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatrieerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten.

Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker.

Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaat-generaal uiteindelijk door één van de bronnen ontkend. Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft.

Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot he Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid onlineonderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd.

Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op.

Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatrieerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen.

Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend.

In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Verzoekster wijst vooreerst op haar psychologische toestand, zoals die blijkt uit het psychologisch attest dat zij reeds neerlegde en thans opnieuw voegt bij haar verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 4) en haar medisch dossier bij Fedasil (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), en stelt dat haar kwetsbaarheid niet alleen bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, maar ook bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas in rekening moet worden genomen, wat volgens haar niet het geval is geweest. Zij meent dat haar kwetsbaarheid en psychologische situatie hadden moeten leiden tot een versoepelde beoordeling van haar verklaringen en citeert in dit verband uit het document "*Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van UNHCR. Verzoekster merkt verder op "*dat verwerende partij geen enkele kritiek uit op de interne consistentie van verzoeksters verklaringen*". Dat zij ondanks haar symptomen toch in staat is gebleken om haar verhaal coherent te blijven vertellen, vormt volgens haar een essentiële indicatie van de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Vervolgens betwist zij de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar detentie, haar vrijlating, hoe ze onder de aandacht kwam van de autoriteiten en wat de Imbonerakure van haar wilden en de tegenstrijdigheden tussen haar relaas en dat van haar zus en werkt zij dit verder uit. Verder gaat ze in op haar legaal vertrek uit Burundi en betwist ze, onder verwijzing naar haar verklaringen en algemene informatie, dat het feit dat ze Burundi kon verlaten met haar eigen paspoort, aantoont dat de Burundese autoriteiten niet naar haar op zoek zijn. Zij wijst in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas nog op de door haar neergelegde documenten en stelt dat de algemene informatie haar verklaringen bevestigt.

Verzoekster voert vervolgens een betoog, onder verwijzing naar de COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van Cedoca van 21 juni 2024, omtrent het risico op vervolging omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, waarbij ze meent dat ze als persoon die een verzoek om internationale bescherming indiende in België en die niet tot een duidelijk afgebakende etnische groep behoort, een bijzonder risicoprofiel heeft bij terugkeer naar Burundi. Zij werkt dit uit onder verwijzing naar algemene informatie.

Tenslotte gaat verzoekster nog in, onder verwijzing naar de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2025, op de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Burundi. Zij betoogt dat deze situatie aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar zij enkel door haar aanwezigheid op het Burundese grondgebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij hekelt verder dat de verwerende partij heeft nagelaten het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te onderzoeken en meent dat haar, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op grond van die bepaling.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een psychologisch attest (stuk 4) en verzoeksters medisch dossier (stuk 6) gevoegd als bijkomende stavingstukken.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 19 maart 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij wordt verwezen naar de COI Focus "*Burundi: Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025 en de COI Focus "*Burundi: Situation sécuritaire*" van 17 december 2025 als bijkomende informatiebronnen, beide online te raadplegen via de vermelde weblinks.

3.2.2. Op 21 maart 2026 legt verzoekster overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer. Zij voegt hierbij een psychiatrisch attest van augustus 2024 (stuk 1), alsook een medisch voorschrift van 30 april 2025, geldig tot 29 april 2026 (stuk 2), die volgens haar aantonen dat zij psychisch nog steeds zeer kwetsbaar is en hiervoor een medicamenteuze behandeling krijgt. Zij herhaalt het reeds in haar verzoekschrift gevoerde betoog dat haar kwetsbaarheid bij de beoordeling van zowel haar procedurele noden als van de geloofwaardigheid van haar relaas in aanmerking had moeten worden genomen, doch dat dit niet is gebeurd.

De Raad wijst te dezen op de inhoud van (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"*De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.*"

Overeenkomstig deze bepaling kan verzoeksters aanvullende nota slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder kon aanbrengen, en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd. Verzoekster licht niet toe waarom voormelde stukken, die dateren van respectievelijk augustus 2024 en april 2025, niet reeds tijdens de administratieve procedure konden worden neergelegd, in acht genomen dat de bestreden beslissing pas op 11 juli 2025 werd genomen. Deze stukken betreffen geen nieuwe elementen in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en dienen derhalve uit de debatten te worden geweerd.

Verzoekster wenst verder middels haar aanvullende nota de landeninformatie betreffende de algemene situatie in Burundi te actualiseren. Zij verwijst naar "*de nieuwe COI Focus die in december 2025 werd gepubliceerd*", die zij evenwel niet voegt of anderszins raadpleegbaar maakt, en gaat achtereenvolgens in op de politieke ontwikkelingen, de schendingen van mensenrechten, de rol van de Imbonerakure, de repressie tegen opposanten en dissidenten in de aanloop naar de verkiezingen van juni 2025, de beperkte beschikbaarheid van informatie omwille van de repressie tegen journalisten, en de problemen voor terugkeerders. Zij licht de relevantie van deze algemene informatie voor de beoordeling van haar eigen zaak.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota nog wenst te repliceren op de aanvullende nota van de verwerende partij neergelegd op 19 maart 2026, wijst de Raad erop dat een replieknota krachtens (oud) artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het CGVS van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, en verzoekster haar aanvullende nota niet kan aanwenden om te repliceren op een eerdere aanvullende nota van de verwerende partij. Verzoeksters aanvullende nota dient derhalve uit de debatten te worden geweerd in de mate dat deze een repliek vormt op de aanvullende nota van de verwerende partij.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar asielrelaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd omwille van het feit dat haar verklaringen uiterst weinig doorleefd overkomen, nu (i) ze allerminst enige persoonlijke politieke betrokkenheid weet aan te tonen wat er voor zou zorgen dat ze onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten, (ii) ze niet weet aan te tonen hoe ze onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten, (iii) ze evenmin weet te overtuigen wat betreft de door haar aangehaalde detentie, (iv) haar relaas omtrent haar vrijlating evenmin weet te overtuigen, (v) ze ook omtrent de latere bezoeken van de Imbonerakure niet weet te overtuigen, (vi) er verder nog frappante tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen haar relaas en dat van haar zus, (vii) het feit dat ze in staat is om Burundi legaal te verlaten onder haar eigen identiteit onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en (viii) de door haar neergelegde documenten dit niet kunnen wijzigen, omdat (B) er in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en omdat (C) het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer naar Burundi. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Burundi, omwille van problemen met de Imbonerakure. Verzoekster zou van mei 2015 tot februari 2020 in Rwanda gewoond hebben en er erkend zijn als vluchteling. Zij en haar gezin zouden na terugkeer ervan verdacht zijn banden te hebben met Rwanda. Enkele maanden na het overlijden van haar vader, in december 2020, zou verzoekster samen met haar broer en zus door zes Imbonerakure meegenomen zijn naar een raamloos gebouw, waar zij mishandeld zouden zijn en ondervraagd zouden zijn over hun banden met Rwanda. Na een week zouden verzoekster en haar zus vrijgelaten zijn, maar zou haar broer achtergebleven en vervolgens gedood zijn. Na haar vrijlating zouden de Imbonerakure verzoekster nog regelmatig ondervraagd hebben en haar huis minstens een keer bezocht hebben. Verzoekster verliet Burundi legaal en met haar eigen paspoort op 17 oktober 2022.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteenzet:
"*In de eerste plaats dient er op gewezen dat u zelf allerminst over een politiek profiel beschikt waardoor u de aandacht van de Burundese autoriteiten op u zou vestigen. U bent zelf geen lid van een politieke partij of heeft nooit aan enige politieke activiteiten deelgenomen (vragenlijst CGVS, dd. 02.12.2022, punt 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u zelfs dat u geen enkel interesse heeft voor politiek (NPO dd. 25.02.2025, p. 6). Zodoende weet u allerminst enige persoonlijke politieke betrokkenheid aan te tonen wat er voor zou zorgen dat u onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten.*
U weet vervolgens niet aan te tonen hoe u onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten. Uw relaas komt uiterst vaag en weinig doorleefd over. U verklaart naar Rwanda te zijn vertrokken in 2015 en ervoor geen persoonlijke problemen te hebben ervaren. U keerde terug naar Burundi op 14 februari 2020. Hierna werd u ervan verdacht Rwandees te zijn en met een bepaalde opdracht als spion terug naar Burundi te zijn gekeerd. Uw buren dachten dat u en uw familie van Rwanda kwamen. Echter wanneer er wordt gevraagd welke buren dit precies waren repliceert u dat u hun namen niet kende en dat uw vader dacht dat het de buren waren die jullie beschuldigden. U weet niet precies hoe de informatie tot bij de Imbonerakure geraakte. Uw vader kon aantonen dat jullie van Burundese afkomst waren en u kende geen andere problemen met de autoriteiten tot aan de dood van uw vader op 27 september 2020 (NPO dd. 25.02.2025, p. 10-11). Uw onwetendheid over hoe u op de radar kwam van de autoriteiten, en zij er u van verdachten spion te zijn, komen dermate weinig doorleefd over, dat er aan uw vervolgingsfeiten geen geloof meer kan worden gehecht."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter stelt dat het bijzonder moeilijk is om met zekerheid te weten hoe ze onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten en dat ze dacht dat het de buren waren die informatie hadden doorgegeven aan de Imbonerakure over haar lang verblijf in Rwanda en haar terugkeer uit dit land, herhaalt zij in wezen haar eerdere verklaringen, doch brengt ze geen concrete elementen aan ter weerlegging van bovenstaande motieven. Waar zij stelt dat het onredelijk is om te verwachten dat ze de namen zou kennen van deze buren, aangezien zij haar niet publiekelijk aangaven, wijst de Raad erop dat verzoeksters vader slechts dacht dat het via de buren ging, maar zij dit dus niet zeker wisten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Bovendien kan verwacht worden dat verzoekster of haar familie meer te weten zou willen komen over de personen die hen aangegeven zouden hebben om alzo het risico waaraan zij blootgesteld worden in te schatten, doch blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij daartoe pogingen ondernomen hebben, wat afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.

Verzoekster kan met het betoog in haar verzoekschrift evenmin aannemelijk maken dat zij enige persoonlijke politieke betrokkenheid vertoonde waardoor zij onder de aandacht gekomen zou zijn van de Burundese autoriteiten.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde detentie, wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende overwogen:

"*Wat betreft de door u aangehaalde detentie weet u evenmin te overtuigen. Omtrent deze detentie blijft u steken in uiterst vage verklaringen. Op 22 december 2020 kwam de Imbonerakure u, uw zus en uw broer uit uw huis halen en brachten jullie naar een onbekende plaats. Wanneer er wordt gevraagd naar waar ze jullie brachten of hoelang jullie onderweg waren, weet u het niet meer. U werd een week vastgehouden in een ruimte zonder ramen of deuren samen met vele andere mensen die u niet kende. Wanneer er wordt gevraagd wat er die week gebeurde repliceert u dat u mishandeld en ondervraagd werd. Vervolgens wordt er gevraagd wat ze u precies vroegen. U repliceert dat ze bleven zeggen dat u met een opdracht was teruggekomen uit Rwanda en dat ze wilden weten welke (NPO dd. 25.02.2025, p. 10-11). Er werd u meermaals de kans gegeven om te vertellen wat er precies is gebeurd een week lang en u komt niet verder dan dat u gevraagd werd met welke opdracht u terugkwam uit Rwanda en dat u mishandeld werd. Uw verklaringen omtrent de week gevangenschap komen dermate vaag en weinig doorleefd over dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht.*"

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar haar verklaringen van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en die van haar zus, dat zij coherent zijn geweest betreffende de aanleiding van de detentie en de detentie zelf en dit duidelijk hebben toegelicht. Verzoekster herhaalt zodoende in wezen slechts haar eigen verklaringen en die van haar zus, doch doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij blijft steken in uiterst vage verklaringen en niet verder komt dan te stellen dat zij mishandeld werd en de Imbonerakure wilden weten met welke opdracht zij terug naar Burundi was gekomen. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij in dit kader aanvoert dat er tijdens het persoonlijk onderhoud niet doorgevraagd werd over dit onderwerp en men niet liet blijken dat haar verklaringen vaag zouden zijn, daar blijkt dat haar gevraagd werd wat er gebeurde in die week, waarop zij enkel antwoordde mishandeld en ondervraagd te zijn geweest, wat er haar gevraagd werd, waarop ze antwoordde dat dit moeilijk te verstaan was en ze alles ontkende, en wat ze van haar wilden, waarop ze antwoordde dat ze haar zeiden dat ze met een opdracht gekomen was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Tevens werd er haar aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij nog iets wilde toevoegen, waarop zij niets aanhaalde in dit kader (*Ibid.*, p. 14). Waar zij stelt dat er haar gevraagd werd dat ze concreet op de vragen diende te antwoorden, neemt dit niet weg dat er verzoekster verschillende concrete vragen gesteld werden aangaande de detentie, maar zij telkens vaag en weinig uitgebreid antwoordde. De Raad wijst er verder nog op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die ze al dan niet aflegt tijdens haar persoonlijk onderhoud en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen.

Aangaande haar vrijlating, wordt in de bestreden beslissing verder terecht het volgende gemotiveerd:
"*Voorts dient opgemerkt te worden dat uw relaas omtrent uw vrijlating evenmin weet te overtuigen. U werd vrijgelaten op vraag van uw broer. Uw broer werd mishandeld en de Imbonerakure zei dat ze u en uw zus gingen verkrachten. Uw broer zei dat hij de waarheid zou zeggen indien jullie zouden worden vrijgelaten. U en uw zus werden met een wagen teruggebracht naar de universiteitsbuurt, niet ver van waar jullie woonden. Het feit dat u en uw zus zelf verdacht werden van spionnen te zijn staat haaks op het feit dat de Imbonerakure jullie na een week te hebben vastgehouden zomaar laten gaan omdat uw broer beloofde enkel dan de waarheid te vertellen. Het feit dat zij u vrijlaten zonder enige voorwaarden is weinig compatibel met de verdere vragen van de Imbonerakure, die hetzelfde luidden als voor de dood van uw broer. Hierdoor verliest uw relaas verder aan geloofwaardigheid.*"

Verzoekster voert aan dat het feit dat haar broer gedood werd, erop wijst dat hij uiteindelijk geen informatie vrijgaf, wat logisch is aangezien ze niets te verbergen hadden en meent dat het in deze context dan ook aannemelijk is dat de Imbonerakure de familie zouden blijven opzoeken om informatie te bekomen. Zij kan met dit betoog echter niet verklaren waarom de Imbonerakure, maanden na haar vrijlating en de dood van haar broer, nog steeds dezelfde vragen aan haar stelden, evenwel zonder resultaat. Verder beperkt zij zich ertoe haar eerdere verklaringen in dit verband te herhalen, waardoor zij evenmin concrete elementen of argumenten aanbrengt die bovenstaande motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Verder treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij in de bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoekster, wanneer haar gevraagd wordt wat de Imbonerakure juist van haar wilden, niet verder komt dan dat ze zeiden dat zij en haar gezin met een opdracht waren gekomen en wilden weten dewelke, terwijl ze meermaals in aanraking kwam met de Imbonerakure, gevangen genomen werd, haar broer door hen vermoord werd en zij en haar zus werden vrijgelaten, de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vervolgingsfeiten verder ondergraaft. Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe andermaal te herhalen dat ze aangaf wat de Imbonerakure van haar wilden, namelijk dat ze dachten dat ze spionnen waren uit Rwanda en met een opdracht waren teruggekeerd, waarmee zij geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Voorts wordt op goede gronden gemotiveerd dat de tegenstrijdigheden tussen het relaas van verzoekster en dat van haar zus, haar geloofwaardigheid verder ondermijnen. In de bestreden beslissing wordt in dit kader het volgende uiteengezet:
"*Jullie zijn tegenstrijdig omtrent de gebeurtenissen vlak na jullie vrijlating uit detentie. U verklaart dat u nadat u met de auto naar de universiteitsbuurt in Bujumbura te voet naar uw eigen huis bent gegaan. Uw zus ging het huis van jullie ouders. Er wordt ter bevestiging gevraagd of jullie zeker niet naar hetzelfde huis gingen na jullie vrijlating. U repliceert met "Zij is naar de woning van mijn ouders gegaan, en ik naar de mijne" (NPO dd. 25.02.2025, p. 12). Uw zus daarentegen verklaart dat jullie samen naar het huis van uw zus zijn gegaan. Er werd aan uw zus ter bevestiging gevraagd of jullie weldegelijk samen naar het huis van uw zus gingen. Ze repliceerde met "Ja" (NPO* (…) *dd. 25.02.2025, p. 12). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*
Jullie zijn tegenstrijdig omtrent de gebeurtenissen na deze detentie. Waar uw zus verklaart dat na jullie vrijlating zij niet minder dan twee keer per week langskwamen (NPO (…) *dd. 25.02.2025, p.13) en zij na jullie verhuis nog ongeveer vijf keer bij jullie thuis kwamen. Dit terwijl zij verklaart in die periode altijd te hebben samengewoond met uw zus (NPO* (…) *dd. 25.02.2025, p.14). Deze beweringen komen allerminst terug in uw verklaringen. U verwijst namelijk slechts naar één enkel bezoek van de Imbonerakure na jullie verhuis (NPO dd. 25.02.2025, p.13). Aangezien jullie steeds samen woonden ondergraaft het verregaand dat uw zus niet dezelfde frequentie van deze bezoeken naar voren zou brengen.*
Jullie zijn tegenstrijdig omtrent de omstandigheden in detentie. Uw zus verklaart dat er water voorzien was tijdens deze detentie maar niet altijd brood (NPO (…) *dd. 25.02.2025, p.11). U daarentegen verklaart dat u gedurende deze detentie van een week nooit gegeten te hebben (NPO dd. 25.02.2025, p.11). Gezien de ernst van deze beweringen ondergraaft deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid verder.*"

Verzoekster spreekt zichzelf tegen waar zij bovenstaande tegenstrijdigheden wenst te verduidelijken door te stellen dat zij met de taxi allebei initieel naar het ouderlijk huis werden gebracht, waarna verzoekster terugkeerde naar haar eigen huis om bij haar echtgenoot en kind te zijn, daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS hierover stelt dat de wagen hen afgezet zou hebben in de buurt van de universiteit en zij vanaf daar te voet verder gingen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Bovendien stelt verzoekster eenduidig tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij allebei naar een andere woning gingen (*Ibid.*), waardoor zij in haar verzoekschrift niet kan overtuigen dat dit initieel anders geweest zou zijn.

Wat betreft het aantal bezoeken van de Imbonerakure na de vrijlating, voert verzoekster aan dat zij zwaar getraumatiseerd en ernstig ziek was, waarbij zij stelt dat uit haar medisch dossier blijkt dat zij in 2021 verlamd zou zijn aan de linkerkant van haar lichaam, en zij aldus niet actief bezig was met de gebeurtenissen die zich na haar vrijlating hebben afgespeeld, wat de divergentie in de verklaringen van de zussen kan verklaren. Hoewel uit verzoeksters medisch dossier inderdaad blijkt dat zij in 2021 een verlamming gehad zou hebben aan de linkerzijde van haar lichaam (stukkenbundel verzoekster, stuk 6), blijkt nergens uit de door haar voorgelegde stukken dat zij omwille hiervan de gebeurtenissen niet actief zou hebben meegemaakt, noch dat van haar aangaande deze periode geen volwaardige verklaringen verwacht zouden kunnen worden. Verzoekster kan verder niet gevolgd worden in zoverre zij ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar zus over de gebeurtenissen na hun vermeende detentie opwerpt dat de vragen die de *protection officer* van het CGVS haar in dit verband stelde suggestief van aard waren en haar onder druk zetten om aan te geven hoe vaak de Imbonerakure langskwamen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster, gevraagd hoe vaak ze langs kwamen, initieel inderdaad verklaarde dat de Imbonerakure regelmatig naar haar huis kwamen met dezelfde vragen, maar vervolgens, wanneer de vraag herhaald wordt, stelt dat ze zich enkel een dag herinnert waarop ze langskwamen toen zij en haar familie aan het eten waren. Gelet op de onduidelijkheid van verzoeksters antwoorden, kan het de *protection officer* niet ten kwade worden geduid dat hij of zij ter bevestiging nogmaals vraagt of de Imbonerakure inderdaad maar een keer langskwamen. Verzoekster bevestigende uiteindelijk dat de Imbonerakure maar één keer naar haar huis kwamen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Voorts kan verzoekster niet overtuigen waar zij, aangaande het brood dat ze kregen ten tijde van de detentie, haar verklaringen tracht in overeenstemming te brengen met de verklaringen van haar zus door te stellen dat ze in tegenstelling tot haar zus nooit gegeten heeft en dus verklaarde dat ze niets te eten kregen. De Raad wijst erop dat er verzoekster werd gevraagd of ze iets te eten of drinken kreeg, waarop verzoekster ontkennend antwoordde, om vervolgens haar antwoord aan te passen en te stellen dat ze "*gewoon water*" kreeg (*Ibid.*, p. 11).

Waar zij stelt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden verwaarloosbaar zijn, gelet op haar psychische toestand en die van haar zus en de opvallende consistentie die zij aan de dag legden tijdens de procedure, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de

adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging omwille van de door haar aangevoerde feiten niet aannemelijk heeft gemaakt, en niet enkel bovenvermelde consistenties, die niettemin van aard zijn haar geloofwaardigheid ernstig aan te tasten.

Aangaande haar legaal vertrek uit Burundi met haar eigen paspoort dat in 2022, nadat zij beweerdelijk problemen met de Burundese autoriteiten ervaarde, werd uitgereikt, meent verzoekster dat er geen rekening werd gehouden met haar verklaringen over de manier waarop zij en haar zus hun paspoort hebben kunnen bekomen, namelijk via hun moeder die via via informatie heeft gevonden over politieagenten die hen in ruil voor geld konden helpen om het land te verlaten. Zij stelt tevens dat de politieagent in kwestie hen ook begeleid heeft op de luchthaven en hen tot in de transitzone heeft gebracht. Er dient echter te worden opgemerkt dat, zelfs zo verzoekster haar paspoort door omkoping verkregen zou hebben, dit niet wegneemt dat ze onder haar eigen naam, met haar foto en vingerafdrukken Burundi kon verlaten en, zelfs zo de politieagent haar en haar zus begeleidde op de luchthaven, zij nog steeds wel haar paspoort moest tonen, maar zij geen problemen kende (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Nog daargelaten de geloofwaardigheid van de manier waarop dit paspoort verkregen is, dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat het loutere feit dat zij in staat was om Burundi te verlaten onder haar eigen identiteit onverenigbaar is met de door haar aangevoerde vrees voor vervolging, daar het niet geloofwaardig is dat de Burundese autoriteiten een persoon die gezocht wordt omdat zij ervan verdacht wordt spion te zijn, zouden toestaan het grondgebied te verlaten. De verwijzing naar algemene informatie over corruptie in Burundi is niet dienstig, daar deze informatie geen ander licht werpt op voorgaande vaststelling.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen (AD, stuk 5, 'Documenten'). Verzoeksters identiteitskaart, de geboorteakte van haar zoon, de kopie van haar oud paspoort en haar huwelijksakte, betreffen elementen ter staving van haar identiteit, herkomst en familiale situatie, welke hier niet ter discussie staan. Wat betreft de overlijdensakte van haar broer A. dient de Raad vast te stellen dat hieruit niet afgeleid kan worden in welke context verzoeksters broer is overleden. De brief van verzoeksters psycholoog S. H. waarin wordt melding gemaakt van posttraumatische klachten omwille van traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, is gebaseerd op verzoeksters verklaringen, en kan geen sluitend bewijs vormen voor de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt in haar thuisland of haar vrees voor vervolging. De foto van het graf van haar vader, kan verder evenmin verzoeksters beweerde problemen staven.

Waar verzoekster stelt dat de door haar neergelegde documenten bijdragen tot een samenhangend en geloofwaardig geheel en de algemene landeninformatie haar verklaringen bevestigt, wijst de Raad erop dat deze documenten, mede gelet op hogere vaststellingen aangaande de inhoud ervan, niets wijzigen aan de hoger vastgestelde inconsistenties en vaagheden in verzoeksters verklaringen, noch aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zus, en dat verzoeksters verwijzing naar landeninformatie, waaronder de COI Focus "*Burundi. Veiligheidssituatie*" van 14 februari 2025, die algemeen van aard is en geen betrekking heeft op haar persoon, evenmin van aard is hier een ander licht op te werpen. Bovendien is de informatie waaruit blijkt dat in januari 2024 tientallen Rwandezen door de Imbonerakure en de Burundese veiligheidsdiensten werden gearresteerd en vervolgens naar Rwanda uitgewezen, *in casu* niet relevant gelet op verzoeksters niet-betwiste Burundese nationaliteit. Verder kan uit het gegeven dat sommige Burundezen die vanuit Rwanda terugkeren naar Burundi geconfronteerd worden met vijandigheid vanwege lokale autoriteiten en Imbonerakure, niet worden afgeleid dat deze personen louter op basis van hun herkomst of verblijf in Rwanda werden geviseerd, noch dat Burundezen die enige tijd in Rwanda verbleven hebben systematisch worden geviseerd en vervolgd door de (lokale) Burundese autoriteiten en de Imbonerakure omwille van dit verblijf. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan ook geenszins uit de door haar geciteerde informatie blijken dat de andere kenmerken die zij aanhaalt, zijnde het Rwandese accent dat zij en haar zus zouden hebben opgedaan door hun verblijf in Rwanda en het feit dat haar kind Kinyarwanda sprak, op zich zouden volstaan om iemand als verdacht te bestempelen.

Verzoekster verwijst voorts naar haar psychologische toestand, en meent dat onvoldoende rekening is gehouden met deze kwetsbaarheid, zowel bij de beoordeling van de bijzondere procedure noden, als bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas. Ter staving hiervan voegt zij bij haar verzoekschrift een psychologisch attest, dat hetzelfde blijkt te zijn als hetgeen dat zij reeds tijdens de administratieve procedure neerlegde, en haar medisch dossier van Fedasil (stukkenbundel verzoekster, stukken 4 en 6).

Vooreerst kan noch uit voormeld psychologisch attest, noch uit verzoeksters medisch dossier blijken dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op functionele, volwaardige en zelfstandige wijze haar relaas uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden.

De Raad stelt vast dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster er voldoende in slaagde haar motieven uiteen te zetten en op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde alles duidelijk te hebben verstaan en begrepen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk

onderhoud, p. 14). Tevens werd verzoekster er door de *protection officer* op gewezen dat zij gerust mocht aangeven wanneer zij nood had aan een pauze (*Ibid.*, p. 2). Uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt verder dat dit op normale wijze is verlopen en dat verzoekster in staat was haar vluchtrelaas op een omstandige en gestructureerde wijze uiteen te zetten en de haar hierover gestelde vragen te beantwoorden. Ook verzoeksters advocaat heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar psychologische toestand niet in staat geweest zou zijn om deel te nemen aan onderhavige procedure.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet preciseert waaruit eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Verzoekster licht voorts niet toe dat of op welke wijze er onvoldoende rekening gehouden zou zijn met haar psychologische toestand bij de beoordeling van haar relaas. Waar verzoekster nog verwijst naar algemene informatie betreffende symptomen die personen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt kunnen vertonen, dient de Raad vast te stellen dat deze symptomen geen steun vinden in verzoeksters verklaringen, noch in de door haar neergelegde documenten. Verzoekster houdt enerzijds voor dat haar verklaringen mogelijk beïnvloed zijn door haar vermeend trauma, doch benadrukt anderzijds dat zij een consistent en coherent relaas naar voren heeft gebracht ondanks haar symptomen. Minstens mag van verzoekster worden verwacht dat zij concreet kan duiden waar of op welke wijze de vermeende beïnvloeding van haar verklaringen door haar psychologische problematiek dan wel tot uiting komt, doch zij blijft daartoe in gebreke.

Uit het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat verzoekster niet aantoont dat er door het GVS geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische toestand bij het creëren van de omstandigheden die haar in staat stelden haar relaas naar behoren uiteen te zetten, dan wel bij het beoordelen van haar nood aan internationale bescherming.

Verzoekster betwist verder in haar verzoekschrift de conclusie van de adjunct-commissaris dat "*het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi*" en meent dat de adjunct-commissaris te dezen een zeer eenzijdige lezing maakt van de beschikbare landeninformatie.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst *Service national de renseignement* (hierna: de SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in

Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een "*intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires"* in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van RED-Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

De Raad stelt vervolgens vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezen kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de

telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om '*high profile returnees*' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een laissez-passer wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de Dienst Vreemdelingenzaken aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezen die in 2022 uit Servië zijn gerepatrieerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezen die in het buitenland om internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die

gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatrieerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen-en-weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft. Verzoekster doet aan dit besluit geen afbreuk door in haar verzoekschrift en aanvullende nota te verwijzen naar, en te citeren uit, landeninformatie die door de Raad terdege in rekening wordt genomen.

Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een

individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster haar land van herkomst in oktober 2022 op legale wijze verlaten heeft en dat zij sinds november 2022 in België verblijft.

Zoals *supra* is uiteengezet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Burundi persoonlijk problemen heeft gekend met de Imbonerakure omdat zij haar en haar familie ervan verdachten, na hun verblijf in Rwanda, te zijn teruggekeerd als spion. Aan de beweerde problemen die zij hierdoor met de Imbonerakure zou hebben gehad, wordt geen geloof gehecht. Aldus kan niet blijken dat verzoekster op heden in de negatieve aandacht van de Imbonerakure of de Burundese autoriteiten zou staan naar aanleiding van haar verblijf in Rwanda, dat op zich niet wordt betwist. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekster in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van haar autoriteiten zouden kunnen trekken.

In zoverre verzoekster verwijst naar de verregaande mogelijkheden tot toezicht door de Burundese autoriteiten waardoor zij op de hoogte zouden zijn van het indienen van verzoeken om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat, hoewel de hoge mate van toezicht in bovenstaande analyse niet ontkend wordt, het niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen. Verzoekster dient concrete en geloofwaardige elementen aan te brengen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat zij in België om internationale bescherming heeft verzocht, doch blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoekster meent dat zij, ook los van haar vluchtrelaas, bij terugkeer naar Burundi een risico op vervolging loopt omwille van haar jarenlang verblijf in Rwanda, in combinatie met haar verzoek om internationale bescherming in België, dient te worden herhaald dat zij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt die zich in de periode tussen haar terugkeer uit Rwanda in februari 2020 en haar vertrek uit Burundi in oktober 2022 zouden hebben voorgedaan. Waar zij stelt dat er in de huidige context van politieke spanningen tussen Rwanda en Burundi een reëel risico bestaat dat de Burundese autoriteiten haar en haar zus bij terugkeer zouden verdenken van contacten met of sympathieën voor het buurland en haar langdurig verblijf in Rwanda kan worden geïnterpreteerd als een teken van oppositie of samenwerking met een vijandige staat, beperkt zij zich tot een louter hypothetisch betoog waaruit niet concreet blijkt dat dit een gegronde vrees voor vervolging met zich meebrengt voor verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Burundi.

Verzoekster voert verder nog aan dat ook mensen zonder politiek lidmaatschap door de Imbonerakure worden aangevallen en het aldus niet relevant is om te stellen dat ze geen politiek profiel heeft, doch blijkt, zoals *supra* reeds uiteengezet, dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer, maar de meeste bronnen daarentegen melding maken van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel

heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld. Het loutere gegeven dat ook personen zonder gekende politieke affiliatie door de Imbonerakure kunnen worden geviseerd, volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat dit verzoekster zal overkomen bij terugkeer naar Burundi.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de onbepaalde aard van haar etniciteit een bijkomende risicofactor vormt, herinnert de Raad eraan dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van de regering in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. Dit nog daargelaten de vaststelling dat nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen zonder duidelijke etnische affiliatie door de autoriteiten als verdacht worden beschouwd, zoals verzoekster nochtans voorhoudt.

Verzoekster brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in haar dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij, gelet op haar specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota onder verwijzing naar de geactualiseerde landeninformatie, zoals bijgebracht door de verwerende partij middels haar aanvullende nota en door de Raad terdege in rekening genomen in voorgaande analyse, ingaat op de recente politieke ontwikkelingen in Burundi, de voortdurende schendingen van de mensenrechten en de rol van de Imbonerakure daarin en de repressie van (vermeende) opposanten en dissidenten, brengt zij geen concrete en op haar persoonlijke situatie betrokken elementen of argumenten aan die de gemaakte appreciatie van haar beschermingsnood omwille van de door haar aangehaalde redenen in een ander daglicht stellen. De Raad herhaalt dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij door de Burundese autoriteiten en/of Imbonerakure als opposant werd gepercipieerd, of bij terugkeer zal worden gepercipieerd en om die reden zal worden vervolgd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in (oud) artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347). Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op haar vluchtmotieven en haar voorgehouden risicoprofiel omwille van haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat de door verzoekster beweerde problemen niet geloofwaardig zijn en er niet *a priori* kan aangenomen worden dat elke Burundees die vanuit België terugkeert naar Burundi na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat verzoekster haar vrees in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe zij in gebreke blijft.

Verzoekster kan verder niet volstaan door louter op algemene wijze te verwijzen naar informatie aangaande willekeurige arrestaties en detenties in Burundi en haar profiel als psychisch kwetsbare vrouw in dit verband. Verzoekster maakt, mede gelet op hetgeen *supra*, onder punt 3.3.4. is uiteengezet, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen, waaronder seksueel geweld, omwille van haar langdurig verblijf in Rwanda, haar onbepaalde etnische achtergrond of haar psychische kwetsbaarheid. Haar betoog dat er voor haar geen enkele reële

mogelijkheid is om bescherming te verkrijgen van de Burundese overheid tegen mensenrechtenschendingen waarvan zij het slachtoffer zou worden, is derhalve niet dienstig.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op doodstraf en executie, noch op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Burundi zou hebben gekend.

3.3.5.2. Overeenkomstig (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus *"Burundi: Situation sécuritaire"* van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviseerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse en conclusie zijn gestoeld niet langer correct dan wel actueel zou zijn nu zij in haar verzoekschrift en aanvullende nota neergelegd op 21 maart 2026 verwijst naar dezelfde informatie. Waar zij in dit verband andermaal wijst op haar langdurig verblijf in Rwanda en stelt niet tot een duidelijk afgebakende etnische groep te behoren en psychisch kwetsbaar te zijn, voert zij in wezen elementen aan die slechts relevant zijn voor de beoordeling van het risico in haar hoofde om slachtoffer te worden van gericht geweld. Zij licht niet toe in welke zin deze elementen voor haar het risico verhogen op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in de zin van (oud) artikel 48/4/, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog dat zij als vrouw een bijkomend risico loopt op seksueel geweld in het kader van het gewapend conflict, is verder niet dienstig nu niet blijkt dat er zich in Bujumbura, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict voordoet en verzoekster dit evenmin aantoont.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de voormalige Kwalificatierichtlijn, waarvan (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar

Burundi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, punt 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

3.3.7. Waar verzoekster verwijst naar (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet of van artikel 4, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347, dat inhoudelijk identiek is. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kirundi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing terug te verwijzen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME S. WILLAERT